

„A MAGYAR KULTÚRA EMLÉKKÖNYVE”

Felhívás a Magyar Kultúra Napján 2004.

Helyettem írták...
Én is így gondoltam...
Ugyanezt éreztem...

Hányan vagyunk így, egy-egy irodalmi élmény kapcsán, az életünk, tanulmányaink során belénk ivódott-égett idézetek citálásakor.

Mennyi segítséget, eligazodást jelentettek, jelentenek a magyar irodalom nagy íróinak, költőinek gondolatai, nagy embereink, tudósaink szellemi kisugárzása.

Vajon mennyire élnek bennünk felnőtt fejjel az emlékkönyvekbe írt idézetek?

Melyek azok a gondolatok, amelyek végigkísértek életünkön? Melyek azok, amelyek mindig felbukkannak, kapaszkodót jelentenek a kilátástalan helyzetekben?

Melyek azok, amelyek vigaszt nyújtottak, új próbálkozásra, erőpróbára biztattak?

Melyek azok, amelyeket szívesen továbbadnánk – őrző anyagnak – az utánunk jövőknek?

Melyek azok a fontos gondolatok, amelyeket kamaszkorunk mindenben újat kereső, lázadó szelleme fedezett föl?

Melyek azok, amelyekre azt gondoltuk, végre valaki ki-mondja, ki meri mondani helyettünk? Amely a legpontosabban fogalmazza meg érzéseinket, a szerelmet, amelynek mélységét a költő és én tudhatom csak igazán.

Melyek azok a gondolatok, amelyek 2004-ben a legfontosabbak számunkra a magyar irodalomból, a magyar szellemiségéből?

„A Magyar Kultúra Emlékkönyve” címmel a Magyar Művelődési Intézet színházi estet, kiállítást szervez, és album megjelentetését tervezi 2005 januárjában a Magyar Kultúra Napja tiszteletére.

Felhívással fordul mindenkihez a határon innen és túl, hogy képeslapon – a település fotójával – küldje el azt az idézetet, amely a legfontosabb számára.

A képeslapra, az idézeten és annak szerzőjén túl, írja rá nevét, életkorát és címét.

A képeslapot 2004. október 1-ig várjuk az alábbi címre:

Magyar Művelődési Intézet
A MAGYAR KULTÚRA EMLÉKKÖNYVE
1011 Budapest, Corvin tér 8.

Kérjük az intézményeket, szervezeteket, hogy felhívásunkat minél szélesebb körben terjesszék, hogy eljuthasson a legapróbb településig, eljuthasson az iskoláktól-egyetemektől a munkahelyeken át a nyugdíjas közösségekig.

Tóth Erzsébet,
a Magyar Művelődési Intézet
művészeti igazgató helyettese

SZERELMES FÖLDRAJZ

Szabó Zoltán ihlette feltárás és fejlesztés

1940-es élményei alapján Szabó Zoltán megírta, 1942-ben a *Nyugat* kiadta a *Szerelmes földrajzot*, amely egy 1964-es kiadás után már csak 1999-ben látott napvilágot az Osiris Kiadó jóvoltából.

A szerző művét három kötetesre tervezte, de mindössze egy kötet készült el, s a másik kettő nem született meg. Az első kötet viszont olyan erejű, hogy érdemes – módszerét követve – munkára ösztönző hatását kihasználni.

Miután Szabó Zoltán elvégezte az Alföld és érintkező részeinek feltárását, s mivel a magyar irodalmat találta az egyetlennek, „ami egészen kitöltötte a Kárpátok karéját”, a magyar irodalmat használta tehát fel ehhez a feltáráshoz, adódik először is, hogy az általa tervezett, de meg nem valósított másik két részt, a Dunántúlt és Budapestet valamint Erdélyt ugyanezekkel a módszerekkel feltárjuk. De mert Szabó Zoltán „olyan írócsoporthoz tartozott, amely az írást szolgálatnak tekintette, s földbirtokszerkezeten, társadalomszerkezeten kívül közgondolkodást is reformálni akart”, adódik szemléletéből az is, hogy munkáját úgy folytassuk tovább, hogy ne álljunk meg a feltárásnál, hanem a tudhatót tegyük a köz ismeretévé, és használjuk fel a továbbgondoláshoz, majd egy-egy település, kistérség fejlesztéséhez.

A munka előkészítése – amelynek szerves része Szabó Zoltán *Szerelmes földrajzának* feldolgozása, elemzése – a 2003. évben megkezdődött. Eddig a munkában társnak Tápiószéle, Mezőkövesd és Vasvár vállalkozott. E települések mindegyike olyan munkával és előélettel hívta fel magára a figyelmet, amely egyértelművé tette, hogy érdekelt a közös munkában, s joggal kíván osztozni eredményeiben.

A munka szerencsés esetben – néhány év alatt – lefedheti a Szabó Zoltán által tervezett részeket. S ha nem is fogja tudni megközelíteni a belőle kiadandó könyv a *Szerelmes földrajzot*, az nem lesz majd méltatlan úgysem a nagy elődhez. Mert feltár, hogy építsen. S ezt Szabó Zoltán sem gondolta másképp.

Máryus Aliz

